

stammede fra et fængsel, men som nu gjorde tjeneste som hjem for arbejderne, der hjalp til med genopbygningen af området.

Fra Innisfall gik ruten nu stik vest og ind i landet. Det var her, eventyret ville begynde, forventede jeg. Fri for stærk trafik og store byer, og der ville være masser af outback.

Umiddelbart uden for Innisfall ad Palmerston Highway gik vejen op over Great Dividing Range, en bjergkæde, der følger hele Australiens østkyst fra nord til syd. Området er regnskov og meget smukt. Desværre så jeg ikke den første del i dagslys, da jeg, som på hele turen, startede ud 2-5 timer før solen stod op. Dels fordi dagene ikke er så lange her så tæt på ækvator, og dels for at køre så langt som muligt, inden det blev ubehageligt varmt. Efter en hel del opkørsel havde jeg den pudsige oplevelse at kunne køre ned til Queensland's højeste beliggende by, Ravenshoe. Området her er mest landbrug, og lige før Ravenshoe var der grønne marker med sortbrogede køer og en vindmøllepark, så det var næsten som at køre i Danmark.

Efter Ravenshoe blev det hurtigt bushland med de obligatoriske kvæghegn, og dermed var jeg kommet ud af civilisationen for de næste 7-8.000 km. Vejen de næste ca 800 km var for det meste "singeltrack", det vil sige, vejen var så smal, at der kun lige var plads til en Roadtrain, og det var bare med at komme af vejen, når sådan et uhyre nærmede sig.

Mt. Garnet og Mt. Surprice blev passeret, et par meget små samfund, der ikke, som navnet antyder, var placeret på et bjerg, men derimod på den mere eller mindre flade slette.

Næste by, Georgetown, var ikke meget større, men alligevel hjemsted for områdets årlige Rodeo, og jeg var uhyre heldig der stadig var 1 ledig container tilbage, jeg kunne sove i.

Jeg begyndte at savne mit telt nu, for jeg havde nu valget mellem kun at cykle 150 km de næste 2 dage, eller tage de 304 km til Normanton i et hug! Det blev det sidste. Jeg ville miste for meget tid på den anden måde.

Så jeg satte vækkeuret til midnat og håbede på, at vinden og vejret ville være med mig. Det var det! Jeg havde en let medvind, og da vejen på det meste af denne strækning var helt ny og i fuld bredde, så gik det stærkt fremad, og jeg nåede frem til Normanton midt på eftermiddagen. Umiddelbart før jeg kom til Normanton, så jeg min første rigtig store ørn, en wedge tailed eagle, de bliver en god meter høje, når de står på jorden, og har et vingefang på 2,4 meter. Denne stod og åd af et kængurukadaver på vejen Et imponerende syn, og lidt skræmmende.

Desværre kom der en bil bagfra, inden jeg nåede helt frem, og jagede den væk med hjælp fra bilhornet, så jeg kom ikke nær-

mere end ca. 20-30 meter, men kunne dog nyde synet af den kæmpestore fugl, der lettede utrolig langsomt og majestætisk.

Kørsel om natten i Australien byder på mange oplevelser med dyrelivet. Ikke mindst Kænguruerne, der tit stod på eller ved vejen og tilsyneladende blev paralyseret af mit lys på cyklen, og det lykkedes mig flere gange at komme helt ind på 5 meters afstand, inden de flygtede.

Roadtrains om natten var også en speciel oplevelse. Der var som regel helt stille og fredeligt om natten, kun afbrudt af de relative få Roadtrains. Det startede som regel med et lys i det fjerne, og efter et stykke tid kom der lyd på. Først en svag rumlen, som hastigt steg i styrke, for så i næste øjeblik at komme buldrende forbi i et inferno af støj og støv og en malstrøm af hjul og gule lygter ned langs siden af det godt 50 meter lange vogntog. Et frygtindgydende møde i natten, og jeg kørte altid ud i rabatten i god tid, inden sådan et monster kom.

Snart ville freden dog være genoprettet, og jeg kunne svinge ud midt på vejen igen. En nat oplevede jeg at køre i 5 timer uden en eneste bil, herligt!

Jeg begyndte nu at fantasere om at købe en sovepose og et myggenet, så jeg ikke var så afhængig af roadhouseene, og da jeg 3 dage senere kom til Mt. Isa, en stor mineby, købte jeg sovepose og liggeunderlag. I en sportsforretning købte jeg mig et myggenettet, der var utroligt let og nemt at slå op og pakke sammen.

Der er jo nærmest statsgaranti for tørvejr i det nordlige Australien på denne årstid, så det skulle nok gå.

Nu var jeg uafhængig af at skulle nå frem til næste overnatning og af at måtte nøjes med en for kort dagsdistance. Vejen fra Mt. Isa til Camooweal (180 km) var for 4 år siden singeltrack halvdelen af vejen, men nu var de ved at lægge sidste hånd på opgraderingen af vejen og manglede kun de sidste 30 km. Det betød vejarbejde med grusvej til følge.

Ikke noget problem så længe det var tørt, men da man sprøjtede vand på for at det ikke skulle støve, blev det til noget sejt klægagtigt ler, der ustandselig proppede sig så hårdt fast, at hjulene ikke kunne dreje rundt. Jeg måtte derfor rense ud under skærmene flere gange.

En sjov oplevelse på denne strækning var, at en vejskraber, der kørte og arbejdede, dyttede af mig, da jeg passerede. Ikke noget jeg tog særlig notits af, da masser af mennesker sender et venlig hilsendyt, og jeg løftede refleksmæssigt hånden og hilste igen. Jeg nåede ikke mange meter, før det dyttede voldsomt og vedvarende bag mig, og jeg kunne se, vejskraberen havde optaget forfølgelsen og kom efter mig! Tak skæbne tænkte jeg, han er da vist blevet sur over et eller andet. Jeg fik holdt, og vejskraberen stoppede op ved siden af mig, og ud steg en ægte aussie,

med langt uglejet skæg, men heldigvis et stort smil også.

"Hvor skal du hen", blev der ganske uventet spurgt på dansk. Det viste sig at være en dansker, der havde boet i Australien de sidste 33 år, han havde set mit dannebrog bag på traileren og havde selvfølgelig reageret på det. Vi fik snakket lidt, og han forærede mig et æble.

Camooweal blev nået, det var her jeg strandede et helt døgn for 4 år siden på grund af en defekt stikstang. Denne gang blev byen kun brugt til proviantering og lidt Internet, som jeg ganske uventet fandt i baglokalet i byens General Store.

En Australsk beskrivelse af byen:

There's no way to avoid CAMOOWEAL but you might wish there were; the town's atmosphere of lazy aggression is exacerbated by a total lack of charm. The highway from Mount Isa forms the main street, built in 1944 by American servicemen whose names are painted on a rock at the edge of town. You'll find a roadhouse, mechanic, general store (and Westpac agent), post office and hotel – a risky place for a last drink in Queensland. The store's old decor is worth a peek, and murals at the service station should raise a chuckle; around the back are cabins and a campsite with thick grass to raise a tent over. Otherwise, move on.

Helt så slemt syntes jeg nu ikke byen var, men det er vist nok begrænset, hvad der sker på lokaliteten.

Northern Territory

Jeg fortsatte vest på, og efter 13 km kom jeg til grænsen til Northern Territory. Temperaturen kom for første gang op på 30 grader, så det var lidt smålunt.

Barkly Roadhouse, 262 km vest for Camooweal, bød i vanlig stil på høje priser og et meget begrænset vareudbud. Heldigvis vidste jeg dette på forhånd og havde købt godt med havregryn i Camooweal!

Det havde de sidste par timer trukket op til uvejr, med kraftig blæst og mørke skyer, og da jeg nåede 30-40 km vest for Barkly Roadhouse, begyndte det at regne. Dette var højst uventet, da det jo ALDRIG regner her på denne årstid.

Ca. 10 km senere kom et raststop, hvor der var et halvtag over et bord med bæk, og der søgte jeg ly for regnen.

Et par ældre herrer i bil havde gjort det samme, og vi fik snakket en del, de par timer det tog for regnen at blive færdig. Det var et par originaler (på den pæne måde), der tilbragte deres livs efterår med bare at køre rundt i Australien i en uendelighed lød det til.

Da snakken kom ind på slanger, demonstrerede den ene, hvad man skulle gøre, hvis man blev bidt af sådan en fætter. Det foregik ved, at han stillede sig på hovedet,

fortsættes side 150